

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 2198/2020
24.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Борис Бачвански, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради заштите од дискриминације, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 873/2018 од 12.09.2018. године, у седници већа одржаној 24.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 873/2018 од 12.09.2018. године, као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 959/16 од 17.07.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужена преко судије Првог основног суда у Београду Константина Митића Вранкића у предмету П. бр. 8988/11 и судија Апелационог суда у Београду Слађане-Накић Момировић, као председника већа и Невенке Ромчевић и Марине Јакић, као чланова већа, у предмету Гж 6190/12, извршила тешки облик дискриминације према тужиљи из члана 13. став 2. Закона о забрани дискриминације, те да се након правноснажности пресуда објави у дневном листу „Политика“ на терет тужене. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 873/2018 од 12.09.2018. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је наведена првостепена пресуда.

Тужиља је преко пуномоћника адвоката благовремено изјавила ревизију против правноснажне пресуде другостепеног суда, из разлога наведених у члану 407 ЗПП, које није ближе означила.

Врховни касациони суд је установио да је ревизија дозвољена према члану 403. став 2. тачка 1) Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 87/18), а испитујући побиијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном, тужиља је 27.04.2011. године поднела тужбу против Републике Србије, ради накнаде нематеријалне штете, засновану на наводима о несавесном раду двоје именованих судија Уставног суда у два означена предмета тог суда. По тој тужби парница је вођена пред Првим основним судом у Београду који је пресудом П. 8988/11 од 09.07.2012. године одбио тужбени захтев као неоснован, затим је Апелациони суд у Београд пресудом Гж. 6190/12 од 13.02.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио наведену првостепену пресуду, а Врховни касациони суд решењем Рев. 1589/2014 од 17.12.2014. године одбацио као недозвољену ревизију тужиље.

У овој парници, покренутој тужбом поднетом 16.06.2016. године, пресудама нижестепених судова одбијен је као неоснован тужбени захтев за тражено утврђење о извршеној дискриминацији према тужиљи, одлукама донетим од стране судија које су поступале у претходно вођеној и окончаној парници између истих странака. Разлози су ти да тужиља није дискриминисана у поступку пред Првим основним судом у Београду у предмету П. 8988/11 и поступку пред Апелационим судом у Београду у предмету Гж. 6190/12 по неком личном својству, да је правноснажно одбијен тужбени захтев тужиље резултат примене материјалног права и да тужиља ничим није доказала да је поступање судија било дискриминаторско према њој лично, односно обзиром на неко њено лично својство. О примени материјалног права дато је исцрпно образложење које Врховни касациони суд прихвата као правилно и непотребно га је понављати.

Ревизијом се настоји оспорити правилност примене материјалног права. Наводи о неједнакости положаја и моћи запослене у приватној фирми у односу на послодавца са великим капиталом, не спадају у домен чињеница од утицаја на исход овог спора. Предмет захтева у овој парници односи се на претходно вођену парницу против Републике Србије ради накнаде нематеријалне штете, а не на парницу ради накнаде изгубљене зараде, коју тужиља помиње у ревизији, изнова наведећи замерке на поступање Уставног суда РС.

За одлуку о тужбеном захтеву меродавне су чињенице на којима је тужбени захтев заснован. Чињенични основ тужбеног захтева не може се допуњавати у ревизијском поступку. Због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања ревизија не може да се изјави (члан 407. став 2. ЗПП).

Свако ко сматра да је дискриминисан може покренути поступак ради заштите од дискриминације. У сваком конкретном случају, цени се да ли је у питању дискриминаторско поступање, према чињеницама које се у поступку утврде и резултату расправљања о питањима условљавајућим за примену материјалног права.

Тужила није доказала ни на нивоу вероватног да је исход поступака узрокован неким од њених личних својстава, односно није доказала постојање битног елемента појма дискриминације.

Заштита од дискриминације представља право личности загарантовано Уставом РС (члан 21) и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (члан 1. Протокола 12. уз Европску конвенцију), а од 07.04.2009. године и Законом о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/2009). У смислу члана 2 тачка 1) наведеног закона, дискриминација и дискриминаторско поступање представља свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лице или групе, на отворен или прикривен начин, а које се заснива на личним својствима или претпостављеним личним својствима (раси, држављанству, националној или верској припадности, језику, верским или политичким убеђењима, полу,...). Облици дискриминације прописани су у члану 5. наведеног закона, са заједничком карактеристиком да се одређено лице због личног својства ставља у неповољнији положај. За утврђење о дискриминацији захтева се да је тражилац заштите због свог личног својства или претпостављеног личног својства стављен у неповољнији положај. За утврђење о дискриминацији у поступцима пред органима власти у смислу члана 15. овог закона, захтевају се и услови да постоји повреда права на једнак приступ и једнаку заштиту права пред судовима и органима јавне власти. Ових елемената у конкретном случају нема.

Незадовољство странке образложењем одлука Уставног суда и судова опште или посебне надлежности, исто као и незадовољство исходом поступака, не представља основ са ког би основан био захтев за утврђење о дискриминацији, какво тужила тражи, без икаквог реалног упоришта истицању о дискриминаторском поступању судова и судија у односу на личност тужиле.

Ревизија није основана у побијању правноснажне пресуде којим је тужбени захтев одбијен као неоснован. По налажењу Врховног касационог суда, побијаном пресудом правилно је примењено материјално право.

Према исходу поступка по ревизији, тужили не припада накнада трошкова овог поступка.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. и члана 165. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Бождар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић